

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal

DOSAR NR. 7386/105/2008

DECIZIA nr. 1423

Ședința publică din data de 23 septembrie 2010

Președinte - *[Nume]*

Judecător - *[Nume]*

Judecător - *[Nume]*

Grefier - *[Nume]*

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de reclamanta **S.C. Magrox Comercial SRL**, cu sediul în Ploiești, str. Viilor, nr. 56, Cod poștal 190517, județul Prahova, împotriva sentinței nr. 60 din 09 februarie 2010 pronunțată de Tribunalul Prahova - Secția Comercială și de Contencios Administrativ, în contradictoriu cu pârâta **Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova**, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova.

Recursul este timbrat cu taxă judiciară de timbru în quantum de 2 lei, conform chitanței nr. 141415 și timbru judiciar de 0,15 lei, acestea fiind anulate și atașate la dosarul cauzei.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns intimata-pârâtă **D.G.F.P. Prahova**, reprezentată de consilier juridic *[Nume]*, lipsind recurenta-reclamantă **S.C. Magrox Comercial SRL**.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, învederându-se că recurenta-reclamantă a depus la dosarul cauzei, prin serviciul registratură, punctul său de vedere cu privire la întâmpinarea formulată de intimată, prin intermediul acesteia solicitând și judecarea cauzei în lipsă, conform art. 242 alin.2 Cod proc. civ.

Curtea informează părțile asupra posibilității și a avantajelor folosirii procedurii medierii, prevăzută de Legea nr. 192/2006 și le îndrumă să recurgă la această cale pentru soluționarea conflictelor dintre ele.

Înmânează intimatei-pârâte, prin reprezentantul său, punctul de vedere și înscrisurile depuse de recurenta-reclamantă, iar aceasta, la rândul său, depune la dosar un set în înscrisuri constând în: adresa nr. 878304/31.05.2010 emisă de I.P.J. Prahova, sesizarea penală formulată de A.F.P. Ploiești și adresată Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, cererea adresată de DGFP Prahova Inspectorului Județean de Poliție Prahova, adresa nr. 4070/P/2008 emisă de DGFP Prahova și rezoluția Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești nr. 3781/P/2008 din data de 02.12.2008. Menționează că nu are cereri de formulat și solicită acordarea cuvântului în combaterea recursului.

Curtea, luând act că recurenta reclamantă a solicitat judecarea cauzei în lipsă, iar intimata-pârâtă nu are cereri de formulat, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbaterile recursului.

Consilier juridic _____, având cuvântul pentru intimata-pârâtă, solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței atacate, ca fiind temeinică și legală.

CURTEA

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova sub nr. 7386/105/2008 reclamanta SC _____ SRL a solicitat, în contradictoriu cu DGFP PRAHOVA, anularea deciziei nr. 41/12.06.2008 și exonerarea societății de plata sumei de 230.621 lei reprezentând 50.014 lei TVA stabilita suplimentar de plată, 45.169 lei majorări și penalități de întârziere aferente TVA stabilită suplimentar de plată, 70.086 lei diferența impozit pe profit, 60.352 lei majorări și penalități de întârziere aferente impozitului pe profit, solicitând, totodată, și suspendarea executării actului administrativ fiscal până la soluționarea irevocabilă a cauzei.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că prin procesul verbal de control și raportul de inspecție fiscală încheiat la 3.04.2008, decizia de impunere nr. AI 1350/4.04.2008 și AI 1351/4.04.2008, s-a apreciat că un număr de 20 societăți nu funcționează și nu și desfășoară activitatea la sediile declarate la ORC și, ca atare, sumele menționate nu au fost recunoscute ca fiind deductibile, afirmațiile organelor fiscale fiind eronate față de datele primite de aceasta la 19.08.2008 de la Oficiul Național al Registrului Comerțului – anexa 1.

Cu privire la suspendarea soluționării contestației, reclamanta a arătat că disp. art. 214 (1) Cod.proc. fiscală menționează posibilitatea suspendării contestației pe cale administrativă și nu obligația suspendării acesteia, societățile comerciale cu care a colaborat în anul 2005 nu erau la acea vreme inactive, radiate, ci după un an de la emiterea facturilor, iar societatea nu avea obligația să-și verifice clienții, furnizorii cu privire la declarațiile date la diferite instituții publice.

În ceea ce privește respingerea contestației pentru suma de 45.880 lei, reprezentând diferența impozitului pe profit cu accesorii și suma de 11.428 lei reprezentând accesorii aferente impozitului pe profit, reclamanta a prezentat organului de control documente fiscale justificative ce au fost ignorate.

Pârâta DGFP Prahova – AFP Ploiești a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, susținând că prin raportul de inspecție fiscală nr. AI 1350/4.04.2008 s-a reținut că în cursul anului 2005 reclamanta a înregistrat în evidența contabilă ca achiziții de bunuri și servicii un număr de 72 facturi fiscale în valoare de 344.770 lei, emise de un număr de 21 furnizori. Efectuându-se verificări, s-a constatat că unele dintre aceste societăți nu au funcționat la sediul social declarat, nu au depus bilanțuri anuale și declarații la organele fiscale teritoriale, care le-au declarat contribuabili inactivi, iar altele nu au fost plătitoare de TVA, fiind radiate din evidența ORC București. Cu privire la aceste aspecte s-a formulat sesizare penală,

organele abilitate urmând să stabilească dacă faptele reținute întrunesc elementele constitutive ale vreunei infracțiuni prevăzute de legea penală.

În ceea ce privește suma de 45.880 lei impozit pe profit și accesorii și, respectiv, suma de 11.428 lei accesorii aferente impozitului pe profit necontestat, pârâta a arătat că în luna martie 2005 reclamanta a înregistrat în evidența contabilă două facturi pro forma, emise de SC Sisteme de Căminizi SRL și a înregistrat pe cheltuieli suma de 33.895 lei, sumă nedeductibilă fiscal, întrucât dispozițiile legale în materie impun condiția existenței documentului justificativ, respectiv a facturii fiscale.

A mai susținut pârâta că organele fiscale au reținut corect că în perioada 1.01.2006-31.12.2007 reclamanta a înregistrat în contul cheltuielilor de exploatare sume ce și-au găsit corespondența în veniturile înregistrate în trimestrele următoare și nu prin includerea lor lunară în costurile lucrărilor în curs de execuție, contrar prevederilor Legii 571/2003 privind codul fiscal și a OMFP nr. 1752/2005.

După administrarea probei cu înscrisuri și expertiză contabilă, Tribunalul Prahova, prin sentința nr. 60 din 09 februarie 2010 a respins acțiunea ca neîntemeiată, reținând că, în ceea ce privește suspendarea soluționării contestației pentru suma de 173.313 lei, prin adresa nr. AI 1350/25.04.2008 AFP Ploiești a formulat sesizare penală împotriva administratorului SC MAGROX CONSTRUCT SRL PLOIESTI, plângerea fiind înaintată Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești pentru verificarea întrunirii elementelor constitutive ale vreunei infracțiuni prevăzute de Legea 241/2005.

Potrivit art. 214 alin. 1 lit. e din OG nr. 92/2003, organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Reclamanta nu a putut să dovedească realitatea și legalitatea operațiunilor de aprovizionare cu materiale și servicii efectuate în perioada ianuarie – decembrie 2005 de la cei 21 furnizori (astfel cum aceștia sunt menționați în filele 5-6 din decizia contestată), astfel încât în mod corect s-a procedat la suspendarea cauzei până la soluționarea laturii penale.

~~Prin Rezoluția pronunțată la data de 2.12.2008, în dosarul nr. 3781/P/2008 s-a confirmat propunerea organelor de cercetare penală de neîncepere a urmăririi penale față de administratorul societății, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art. 6 din Legea 241/2005.~~

Instanța de fond a mai reținut că parata DGFP Prahova nu are caracter de organ administrativ jurisdicțional, astfel încât instanța nu poate scoate cauza de pe rol și nu o poate înainta acesteia în vederea soluționării contestației ce a fost suspendată pentru suma de 173.313 lei.

În situația în care reclamanta se confruntă cu refuzul paratei de a relua soluționarea contestației, se va putea adresa instanței de contencios administrativ.

Instanța de fond a avut în vedere și dispozițiile art. 214 alin. 3 din OG nr. 92/1003 și pct. 10.5-10.9 din OMFP nr. 519/2005 privind aprobarea instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din OG nr. 92/2003 care reglementează modalitatea de reluare a procedurii administrative.

Referitor la suma de 11.428 lei, reprezentând accesorii aferente impozitului pe profit, prin Decizia nr. 41 din 12.06.2008 DGFP Prahova a dispus respingerea

contestației ca nemotivată; din lecturarea contestației aflată la fila 121 dosar fond instanța de fond a reținut că reclamanta nu a motivat, nu a argumentat în fapt și în drept nedatorarea acestei sume, așa cum impun dispozițiile art. 206 alin. 1 lit. c și d din OG nr. 92/2003, astfel încât în mod corect pârâta, raportat și la pct. 12.1 lit. b din instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din OG nr. 92/2003, a respins contestația ca nemotivată.

În ceea ce privește suma de 45.880 lei, reprezentând 27.019 lei diferența impozit pe profit și 18.861 lei accesorii aferente impozitului pe profit, instanța de fond a reținut că, potrivit art. 21 din Legea 571/2003 nu sunt deductibile cheltuielile înregistrate în contabilitate care nu au la baza un document justificativ potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor Art. 2 din HG nr. 831/1997 prevede că persoanele juridice și persoanele fizice prevăzute la art. 1 din Legea 82/1991 vor utiliza, pentru determinarea veniturilor din activitatea de exploatare, numai formularele tipizate cu regim special, comune pe economie.

Reclamanta, însă, a înregistrat în luna martie 2005 2 facturi proforma (nr. 5 și 6 din 24.03.2005) emise de SC. DE SRL în valoare de 40.335 lei, în baza cărora a înregistrat pe cheltuieli suma de 33.895 lei (+ 6.440 lei TVA egal 40.335 lei), sumă nedeductibilă fiscal.

Potrivit art. 21 al. 4 lit. f din Legea 571/2003 și art. 145 alin. 8 lit. a din același act normativ, pentru considerarea unei cheltuieli ca fiind deductibilă fiscal este necesară prezentarea unui document justificativ, respectiv a facturii fiscale, factura proforma nefiind un document fiscal în accepțiunea legiuitorului.

Prima instanță a mai reținut că, potrivit art. 215 din OMFP nr. 1752/2005, veniturile din prestări de servicii se înregistrează în contabilitate pe măsura efectuării acestora. Prestările nefacturate până la sfârșitul perioadei se evidențiază în contul de „Lucrări și servicii în curs de execuție” pe seama veniturilor din producția stocată, însă reclamanta nu a respectat aceste prevederi și nu a înregistrat lunar și lucrările în curs de execuție, concomitent cu veniturile din producția stocată. Aceasta a înregistrat în contul cheltuielilor de exploatare sume ce își găseau corespondența în veniturile trimestrelor următoare și nu prin includerea lor în fiecare lună în costurile lucrărilor în curs de execuție, fiind încălcate dispozițiile art. 19 alin. 1 din Legea 571/2003.

Prin neînregistrarea lucrărilor și serviciilor în curs de execuție au fost diminuate veniturile societății și rezultatul financiar fiscal, cu implicații asupra impozitului pe profit, stabilindu-se un impozit pe profit suplimentar de 21.596 lei și accesorii aferente de 15.075 lei.

De altfel și raportul de expertiză contabilă exp. Borcea concluzionează asupra corectitudinii sumelor stabilite de organul fiscal, respectiv 10.274 lei – TVA și 43.391 lei impozit pe profit (vol. I).

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta SC SRL care a criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie, invocând prevederile art. 304 pct. 7, 8 și 9 Cod proc. civ.

Astfel, în susținerea recursului, recurenta arată că, din înscrisurile obținute de la O.R.C. cu o privire la stadiul firmelor, cât și din datele concrete emise pe site-ul Ministerului de Finanțe) depuse la dosar (filele 9-11), rezultă clar că unele dintre societăți funcționau la data controlului și se putea efectua o deplasare de către organul de inspecție fiscală către sediile acestora menționate în raport, nu cum s-a

precizat în întâmpinarea intimății. Se exemplifică societățile SC ..., SC ..., SC ..., SC ...; se specifica în adresa nr. 118443/19.08.2008 primită de la O.N.R.C. că la data emiterii facturilor erau în funcțiune. De asemenea, facturile care au fost emise la cele 21 societăți în anul 2005 au fost declarate radiate sau inactive la un an, respectiv doi ani după colaborarea cu reclamanta.

Mai susține recurenta că nu a solicitat admiterea acțiunii în parte, așa cum se menționează în decizie, ci trimiterea dosarului la ANAF Prahova, pentru ca aceasta să-și exprime punctul de vedere cu privire la suspendarea primului capăt de cerere.

Recurenta consideră că era corect ca intimata, pe tot parcursul litigiului, să înștiințeze ANAF despre neînceperea urmăririi penale a administratorului, potrivit rezoluției și să depună un înscris cu privire la soluționarea capătului de cerere suspendat pentru suma totală de 173.313 lei.

Cu toate că s-a dispus neînceperea urmăririi penale ca urmare a efectuării plângerii de către organul de inspecție, întrucât nu au fost întrunite elementele constitutive ale vreunei infracțiuni prevăzute de legea penală, nu s-a luat în considerare varianta a II-a precizată din raportul de expertiză, iar în decizia pronunțată nu se scrie că au fost dublate anumite facturi, că reclamanta a depus la dosar un raport de expertiză extrajudiciară, raport de care solicită ca instanța să țină cont și din care rezultă că societatea recurentă, până în prezent, nu s-a sustras de la plata obligațiilor către stat.

Mai susține recurenta că facturile emise către cele 21 de firme sunt documente ce răspund exigențelor impuse de art. 24 și 22 alin. 5 din Legea nr. 345/2002 privind TVA, a HG 831/1997 și a H.G. 989/2003, iar aceste societăți au fost înregistrate la ORC cu atribut fiscal "R", potrivit art. 153 Cod fiscal modificat.

Deficiențele constatate de organele de inspecție fiscală nu au bază, deoarece potrivit legislației în vigoare, respectiv Legea 31/1990 rep., OG 92/2003 rep., nu există obligația de a se verifica starea de fapt fiscală a societăților furnizoare, în cazul reclamantei furnizorii stipulați de către organul de inspecție fiscală.

La stabilirea profitului impozabil și a impozitului pe profit aferent societatea a avut în vedere prevederile codului fiscal, în sensul că profitul impozabil a fost stabilit ca diferența între veniturile impozabile și cheltuielile aferente acestora, din perioada fiscală.

La calculul profitului impozabil organul de inspecție fiscală în mod greșit a calculat, prin estimare, venituri neimpozabile, întrucât nu menționează actul normativ în care se prevede modul de calcul; organul de control nu a avut în vedere stocurile de materiale existente în dec. 2007, potrivit bilanței de verificare, a bilanțului contabil, a inventarierii fizice și scriptice în registrul inventar, precum și în listele de inventariere a elementelor în curs de execuție.

Solicită admiterea recursului, modificarea sentinței, în sensul admiterii acțiunii și anulării deciziei nr. 41/12.06.2008 emisă de intimată, exonerarea de plata sumei de 230.621 lei, reprezentând 50.014 lei TVA stabilit suplimentar de plată, 45.169 lei majorări și penalități de întârziere aferente TVA stabilită suplimentar de plată, 70.086 lei diferență impozit pe profit, 60.352 lei majorări și penalități de întârziere aferente impozitului pe profit.

Intimata-pârâtă a formulat întâmpinare, prin intermediul căreia solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței recurate ca fiind temeinică și legală, susținând, în esență, că A.I.F. Ploiești, urmare efectuării aceleiași verificări, a formulat împotriva reprezentanților societății încă o sesizare penală, aceasta formând

obiectul dosarului penal nr. 4070/P/2008, pentru verificarea indiciilor referitoare la întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005; existența acestui dosar, aflat în faza de cercetare, a îndreptățit Serviciul de Soluționare a Contestărilor să dispună suspendarea cauzei până la pronunțarea unei soluții penale pe latură penală, cu privire la suma de 173.313 lei reprezentând TVA, impozit pe profit și accesorii aferente. După obținerea unei soluții definitive pe latură penală se va relua procedura prevăzută de OG nr. 92/2003 cu privire la capătul de cerere a cărui soluționare a fost suspendată.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând sentința recurată prin prisma criticilor formulate, a probelor administrate, a actelor normative ce au incidență în cauză, precum și sub toate aspectele conform art. 304¹ C.pr. civ., Curtea reține următoarele:

Prin deciziile de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite prin inspecția fiscală nr. AI 1350/4.04.2008 și nr. AI 1351/4.04.2008 organele de control fiscal au stabilit în sarcina recurente-reclamante S.C. *[denumirea societății] SRL* datorii suplimentare la bugetul consolidat al statului și accesorii aferente, după cum urmează: impozit pe profit – 86.458 lei, majorări de întârziere – 60.352 lei, TVA – 65.288 lei, majorări de întârziere – 50.966 lei, contestate de reclamantă.

Prin decizia nr. 41/12.06.2008 emisă de intimata-pârâtă DGFP Prahova a fost suspendată soluționarea contestației pentru suma de 173.313 lei, constând în: 55.014 lei TVA, 45.169 lei accesorii aferente TVA, 43.067 lei impozit pe profit, 30.063 lei accesorii aferente impozitului pe profit, a fost respinsă ca neîntemeiată contestația pentru suma de 45.880 lei, constând în 27.019 lei impozit pe profit, 18.861 lei accesorii aferente impozitului pe profit și a fost respinsă ca nemotivată contestația pentru suma de 11.428 lei, accesorii aferente impozitului pe profit necontestat și nemotivat.

Criticile recurente referitor la trimiterea de instanța de fond a dosarului la ANAF pentru precizarea punctului de vedere cu privire la suspendarea primului capăt de cerere sunt neîntemeiate, instanța de fond făcând o corectă aplicare a dispozițiilor legale incidente în materie.

Astfel, conform art. 214 alin. 1 lit. a din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, organul de soluționare a contestației împotriva deciziilor de impunere competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

În speță au fost sesizate de intimată organele de cercetare penală, pentru verificarea întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 241/2005 față de reprezentantul reclamantei, reclamanta neputând proba realitatea și legalitatea operațiilor de aprovizionare cu materiale și servicii în perioada ianuarie-decembrie 2005 de la furnizori.

Împrejurarea că ulterior, în urma cercetărilor penale efectuate, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de administratorul societății reclamante, impune reluarea procedurii administrative de către organul fiscal competent, în condițiile art. 214 alin. 3 din aceeași ordonanță, textul legal reglementând obligativitatea reluării acestei proceduri la încetarea motivului care a determinat suspendarea, indiferent de mențiunea sau lipsa unei atare mențiuni efectuată de organul fiscal în dispozitivul deciziei; astfel, în cazul unui refuz nejustificat al intimatei-pârâte de a relua

soluționarea contestației , recurenta poate uza de disp. art. 1 , 8 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ. Pe de altă parte, în conținutul deciziei contestate se menționează că procedura administrativă va fi reluată după rezolvarea definitivă a cauzei penale.

Totodată , DGFP Prahova nefiind organ administrativ jurisdicțional, soluția instanței de fond apare ca legală și temeinică , sub acest aspect , revenind mai întâi organului fiscal competența de a se pronunța cu privire la suma de 173.313 lei și neputând fi, în consecință, reținută varianta a doua a raportului de expertiză, care analizează susținerile recurente referitor la societățile inactive și la facturile emise de reclamantă către cele 21 de societăți, inclusiv dublarea unora dintre facturi.

Pe de altă parte, în speță rezultă că pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești este înregistrat dosarul nr. 4070/P/2008, aflat în faza urmăririi penale la data de 4.06.2010, privind pe reprezentantul societății reclamante SC *XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX* SRL , în acest sens fiind răspunsul depus la dosar în instanța de recurs.

Celelalte sume stabilite în sarcina de plată a reclamantei , potrivit expertizei contabile efectuate în cauză de expert Borcea Daniela, fără obiecțiuni ale părților, rezultă că au fost corect calculate și întemeiate , iar instanța de fond a analizat în mod detaliat fiecare impunere, cu corecta aplicare a dispozițiilor legale , coroborând înscrisurile administrate în cauză cu concluziile expertizei.

Recurenta a depus la dosar, la data de 2.08.2010 un punct de vedere care, în fapt , completează motivele de recurs depuse inițial.

Or, având în vedere disp. art. 303 și 306 cod proc. civilă, constând că aceste completări sunt formulate după expirarea termenului de motivare și nu constituie motive de ordine publică care pot fi examinate și din oficiu de instanța de recurs, Curtea le va înlătura.

Față de considerentele expuse, reținând că sentința recurată este temeinică și legală sub aspectul tuturor criticilor formulate, Curtea , în baza dispozițiilor art.312 Cod procedură civilă , va respinge recursul ca nefondat, în cauză nefiind incident niciunul din motivele prev. de art. 304 C. proc. civ.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursul declarat de reclamanta *S.C. XXXXXXXXXXXXXXX SRL*, cu sediul în Ploiești, str. XXXXX, nr. XXX, Cod poștal XXXXX, județul Prahova, împotriva sentinței nr. 60 din 09 februarie 2010 pronunțată de Tribunalul Prahova - Secția Comercială și de Contencios Administrativ, în contradictoriu cu pârâta *Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova*, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

Red. LFA / 18.10.2010 / 4 ex.

Dosar nr. 7386/106/2008 Trib. Prahova

Jud. fond I

Operator date cu caracter personal

Număr notificare 3120